

ת"פ (כפר סבא) 18025-02-23 - מדינת ישראל - שלוחת תביעות כפר-סבא סבא נ' גדעון הלפרין

ת"פ (כפר-סבא) 18025-02-23 - מדינת ישראל - שלוחת תביעות כפר-סבא נ' גדעון הלפרין
ת"פ (כפר-סבא) 18025-02-23
מדינת ישראל - שלוחת תביעות כפר-סבא

נ ג ד

גדעון הלפרין

בית משפט השלום בכפר-סבא

[11.11.2024]

כבוד השופט אביב שרון

ע"י ב"כ עו"ד גיא פלנטר

גזר דין

עיקרי הכרעת הדין

1. הנאשם, יליד 1985, הורשע לאחר שמיעת ראיות, בעבירה של תקיפה סתם, בניגוד לסעיף 379 לחוק העונשין, תשל"ז-1977. על פי הכרעת הדין, ביום 12.3.22 בשעה 02:30, בעת שהמתלון וחבריו היו בדרכם לצאת מלובי הבניין בו מתגורר הנאשם, ברח' נחל הדס 2 צור יצחק, הגיע הנאשם ללובי, מקומת החניה, שלא באמצעות המעלית שנתפסה על ידי החבורה קודם לכן למשך זמן מה, העיר לחבורה לעניין הרעש שהקימה בלובי, המתלון השיב לנאשם, ובתגובה הנאשם ניגש למתלון מחוץ ללובי, תפס אותו בידו ולאחר מכן בבטנו, באופן שהמתלון נצמד לקיר שמאחוריו, וסטר בחוזקה על לחיו (פיסקה 20 להכ"ד).
2. מלכתחילה הואשם הנאשם בעבירות של איומים ותקיפה הגורמת חבלה של ממש, בכך ששלף בידו אקדח אותו החזיק ברישיון וכיוון אותו לכיוון הרגליים של המתלון, ובכך שהסטירה שנתן למתלון גרמה לו לחבלה בדמות סימן אדום בלחי. ואולם, בהכרעת הדין נקבע כי חבלה של ממש לא הוכחה שכן לחיו של המתלון סמוקות באופן טבעי ועל פי הראיות יתכן שהאדמומיות בהן הופיעה בעקבות לחץ ודחק בהם היה נתון המתלון בעת האירוע (פיסקה 21 להכ"ד); ולענין האיום באמצעות האקדח, נקבע כי נתגלו בעדויות עדי התביעה "פערים מהותיים" שלא אפשרו לקבוע עובדות מעבר לספק סביר כנדרש בהליך הפלילי, ומספק זה זכאי הנאשם ליהנות, אם כי "הרושם הכללי הוא שבסבירות גבוהה היתה אינטראקציה כלשהי בין הנאשם לבין אקדחו במהלך האירוע" (פיסקה 23 להכ"ד).
3. לאחר מתן הכרעת הדין ביקש ב"כ הנאשם לקבל עליו תסקיר של שרות מבחן אשר יבחן את שאלת ביטול ההרשעה. דחיתי בקשה זו (עמ' 82).
4. מטעם הנאשם העידו חבריו מתחנות חייו השונות.

מר יוסי שהרבן סיפר שהוא גמלאי של כוחות הבטחון, מדריך ירי וסטודנט למשפטים. את הנאשם מכיר מזה כ-10 שנים ממפגשים חברתיים של אופנוענים, הוא נפגש עמו פעמיים בשבוע, והנאשם חבר טוב, בחור אמין, מקצועי, איש משפחה ותמיד יירתם לעזרת חבר (נע/1).

מר רן כרמל, חוקר פרטי, העיד שמכיר את הנאשם מזה 6 שנים, הוא חבר קרוב והם מנהלים מפגשים ושיחות על בסיס שבועי. לדבריו, הנאשם אדם אחראי ורציני, שומר חוק ומכבד כל אדם. הנאשם הוא אדם שניתן לסמוך עליו בעת צרה. הוא מעורב בקהילה ונרתם לסייע לנזקקים. לדבריו, לנאשם חוש הומור והוא מתחבר בקלות עם הסובבים אותו (נע/2).

מר עידן מורד, מנהל לקוחות בחברת היי-טק ומנהל קהילות חברתיות בהתנדבות, העיד שהנאשם חבר ילדות, אדם אכפתי שאפשר לשאת אותו בעת צרה ותמיד נרתם לעזרה. מר מורד בעצמו נזקק לעזרה מהנאשם עת עבר אירוע רפואי והנאשם היה שם בשבילו ותמך בשיקומו (נע/3).

טיעוני ב"כ הצדדים

5. ב"כ המאשימה, הפנתה לערכים החברתיים המוגנים בעבירה אותה ביצע הנאשם ולמידת הפגיעה בהם. לדבריה, הנאשם בחר לנקוט באלימות פיזית כלפי המתלון, עמו אין לו היכרות מוקדמת, אך משום העובדה שלטעמו המתלון וחבריו הקימו רעש בלובי הבניין בו התגורר. לדברי התובעת על הנאשם להבין ולהפנים את חומרת מעשיו ולשלם מחיר עונשי בגינם, כשעל בית המשפט להעביר מסר ברור מה דעתו על אלימות שמופנית כלפי הזולת בגין ענין של מה בכך. לדבריה, הנאשם נעדר עבר פלילי, ואולם נוכח היעדר נטילת אחריות מצדו על המעשה בגינו הורשע, יש לגזור עליו מאסר על תנאי מרתיע לצד פיצוי לנפגע העבירה.

6. ב"כ הנאשם בטיעונו הכתובים (נע/13) ובהשלמת טיעון בעל-פה, טען שמדובר באירוע ספונטאני, קצר, פתאומי, שהתרחש תוך כדי סערת רגשות רבה של כלל המעורבים, ועל כן, לא מדובר במעשה תקיפה מתוכנן. גם אופי התקיפה, אשר לא גרמה לחבלה ושביגה המתלון לא נזקק לטיפול רפואי, היא ברף הנמוך של עבירות האלימות. נטען שחלופי הזמן (שנתיים וחצי) ושמיעת הראיות אינם יכולים להיזקק לחובת הנאשם, שכן הנאשם, לבסוף, זוכה מעבירות איומים ותקיפה הגורמת חבלה של ממש, ועל כן, בחירתו לנהל הוכחות היתה מוצדקת. נטען שהנאשם כבן 39, נעדר עבר פלילי, ולאחר שמיעת הראיות ובעקבות דיון שהתנהל בהסכמת הצדדים מחוץ לפרוטוקול, הוצע לו על ידי ראש שלוחה התביעות להודות בעובדות בהן הורשע לבסוף בהכרעת הדין, והתיק נגדו ייסגר בהסדר מותנה, ואולם הנאשם עמד על חפותו ודחה את ההצעה.

עוד נטען שבהתאם לסעיף 67ז(ה) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982, אם הועמד נאשם לדין לאחר שהוצע לו הסדר מותנה, לא יבקש התובע להטיל עליו עונש של מאסר בפועל, אלא אם כן הובא לתובע מידע חדש. בנסיבות אלה, יש לקחת בחשבון את עינוי הדין הקשה שנגרם לנאשם שעננה כבדה ריחפה מעל ראשו והוא היה נתון לסיכון בהרשעה בעבירות חמורות יותר.

הסניגור הפנה לנסיבותיו האישיות של הנאשם, וביניהן מצבם הרפואי שלו ושל אשתו, למכתב המלצה ממעסיקו ולפעולת התנדבות שמבצע (נע' 13, עמ' 5; נע' 6-נע' 10).

ב"כ הנאשם הפנה לשני התנאים המצטברים שנקבעו בפסיקה להימנעות מהרשעה וטען שהם מתקיימים בעניינו. לענין התנאי הראשון, שעניינו חומרת העבירה ונסיבותיה, טען שמדובר בעבירה של תקיפה סתם ברף נמוך שלא היתה מתוכננת ולא הסבה כל נזק; לענין התנאי השני, שעניינו הוכחת נזק קונקרטי שייגרם לשיקומו של הנאשם ותעסוקתו, הודה הסניגור ש"נכון - אין בידי הנאשם להציג פגיעה קונקרטית וודאית כתוצאה מהרשעה פלילית, יחד עם זאת בשים לב לכל נסיבות הפרשה הזו, ניתן להפעיל את אותה מקבילית כוחות עליה דובר בפסיקה ולהסתפק בפגיעה כללית יותר" (נע' 13, עמ' 13). בלשון רפה נטען שבעברו עבד הנאשם כמאבטח חמוש והרשעה תחסום אותו מלעסוק באבטחה בעתיד.

ב"כ הנאשם הפנה לדף מידע של משטרת ישראל מהאינטרנט לפיו משנת 2017 ועד היום נסגרו 5,919 תיקים בהסדר מותנה, בעבירה של תקיפה סתם. עוד הפנה לטבלת פסיקה המכילה כ-20 פסקי דין במסגרתם בוטלה הרשעתם של הנאשמים, אף כאלה שהורשעו לאחר ניהול הוכחות. בעיקר הפנה לרע"פ 4675/20 תמם נ' מדינת ישראל (28.7.20), שם הורשעה הנאשמת בבית משפט השלום בעבירה של תקיפה סתם וחויבה לחתום על התחייבות להימנע מעבירה. בית המשפט המחוזי קיבל בחלקו את ערעורה של הנאשמת, בהסכמת המדינה "המתיישבת עם תחושת הצדק", ובוטלה הרשעתה בדיון. בקשת רשות שהגישה הנאשמת במסגרתה עתרה לזיכוי נוכח הגנת "זוטי דברים" וה"גנה מן הצדק" נדחתה. ב"כ הנאשם הפנה לעובדה שגם באותו מקרה הוצע לנאשמת שהתיק נגדה יסגר בהסדר מותנה, אך היא סירבה, ועובדה זו היוותה חלק משיקולי המאשימה להסכים לביטול הרשעתה בבית המשפט המחוזי.

לפיכך, עתר ב"כ הנאשם להורות על ביטול הרשעתו בדיון ולחייבו בפיצוי ובחתימה על התחייבות להימנע מעבירה. דיון והכרעה

7. אין חולק אודות הערכים החברתיים המוגנים בעבירה אותה ביצע הנאשם, שעניינם שמירה על שלומו ובטחונו של המתלונן; שמירה על שלוות חייו של המתלונן; מניעת פגיעה באוטונומיה של המתלונן על גופו; ומניעת התלקחות אירוע אלים בשל ענין פעוט, אירוע שעלול להסלים ולהתגלגל לאליומות חמורה יותר, בעלת פוטנציאל סיכון גבוה. 8. מידת הפגיעה בערכים החברתיים המוגנים במקרה זה אמנם אינה גבוהה מאוד או משמעותית, אך גם אינה נמוכה, ודאי שאינה נושקת להגנת "זוטי דברים", ואין להקל בה ראש כלל ועיקר, זאת כנלמד מנסיבות ביצוע העבירה, כמפורט להלן.

אכן, האירוע לא היה מתוכנן מצדו של הנאשם; מדובר באירוע ספונטאני, קצר וחד פעמי; כמו כן, התקיפה לא נעשתה באמצעות כלי תקיפה, לא הסבה למתלונן נזק והוא לא נזקק לטיפול רפואי.

עם זאת, לא ניתן להתעלם מהיבטי החומרה שאפיינו את האירוע - הנאשם איבד משלוות רוחו עוד כשהמתין למעלית בקומת החניה, כאשר המתלון וחבריו השתתפו בהזמנת המעלית וביציאה ממנה, ועל כן הנאשם "נאלץ" לעלות ללובי במדרגות; הנאשם היה טעון כלפי החבורה והעיר לה על רעש שהקימה, לכאורה, בלובי בשעת לילה מאוחרת; המתלון כלל לא התגרה בנאשם; למעשה, לו היה הנאשם ממתין בסבלנות מספר שניות, החבורה היתה עוזבת את המקום, שכן היא היתה כבר בדרכה לכיוון היציאה מהלובי; ואולם, הנאשם בחר "לחנך" את המתלון ולנקוט כלפיו באלימות; הוא ניגש אליו, תפס אותו בידו, לאחר מכן בבטנו, המתלון נצמד לקיר שמאחוריו, ואז הנאשם סטר למתלון בלחיו בחוזקה; נקל לשער את סערת הרגשות בה היה נתון המתלון באותן שניות, ואת המבוכה שחש נוכח הסטירה המצלצלת שקיבל מהנאשם בפני חבריו.

9. בנסיבות אלה, אני קובע שמתחם העונש ההולם נע בין מאסר על תנאי למספר חודשי מאסר, לצד רכיבי ענישה נלווים.

10. ייאמר שנוכח הנסיבות שאין קשורות בביצוע העבירות, כמפורט להלן, סברתי שיש למקם את עונשו של הנאשם מעט מעל לתחתית מתחם העונש ההולם ולשקול לגזור עליו תקופת מאסר קצרה לריצוי בעבודות שרות, ואולם, נוכח עמדתה של המאשימה לעונש אמנע מלעשות כן, שהרי לא בנקל ישים עצמו בית המשפט יותר קטיגור מהקטיגור, ולא בנקל יחמיר בענישה חרף עתירה מקילה של המאשימה.

אין מקום לביטול ההרשעה
11. אף אם אצא מהנחה שהמבחן הראשון שנקבע בפסיקה לשקילת צעד חריג ונדיר של הימנעות מהרשעה מתקיים במקרה שלפניי, דהיינו שחומרת העבירה ונסיבותיה יכולות "לסבול" צעד של הימנעות מהרשעה מבלי לפגוע בשיקולי הענישה האחרים, הרי שעדיין עניינו של הנאשם אינו צולח את המבחן השני, שעניינו הוכחת נזק קונקרטי לשיקומו או לתעסוקתו.

עיון בסעיף 5.5.1 לחוזה ההעסקה האישי של הנאשם (נע/11) מעלה שנראה שהנאשם אינו עומד בסכנת פיטורין או שלילת פיצויי פיטורין, שכן אלה עומדים על הפרק רק במידה והנאשם "ביצע עבירה פלילית הקשורה לעבודה או עבירה שיש עמה קלון או עבירה שאינה הולמת את תפקידו". להזכיר, הנאשם עובד כ-Help desk and IT system בחברת NOVIDEA ואין קשר בין העבירה שביצע לבין עבודתו בחברה, ואף אין היא נושאת עמה קלון. כזכור, גם ההגנה הסכימה שלא הוכח במקרה דנן נזק קונקרטי שעלול להיגרם לנאשם כתוצאה מהרשעתו בדין, והעלתה אפשרות דחוקה שהנאשם, בעתיד, יהיה מעונין לשוב ולעבוד כמאבטח חמוש. אף שאפשרות זו תיאורטית ורחוקה, נראה שעדיף לכולם שהנאשם לא ישוב לעסוק בעבודה המצריכה החזקה של כלי ירייה, זאת נוכח התנהלות הנאשם באירוע מושא כתב האישום.

12. נראה שאין גם בנימוקים האחרים שהעלה הסניגור כדי להצדיק נקיטה בצעד חריג של הימנעות מהרשעה. אכן, לאחר שמיעת פרשת התביעה, ביום 16.1.24 (עמ' 40) התקיים בהסכמת הצדדים דיון מחוץ לפרוטוקול, במהלכו שיקף בית המשפט לצדדים את המורכבות בראיות והציע לסיים את התיק בהסדר שיכלול עבירה של תקיפה סתם כלפי המתלון, כפי שלבסוף הורשע הנאשם בהכרעת הדין המנומקת.

אין לבית המשפט ידיעה אם אכן המאשימה הציעה להגנה סגירת התיק בהסדר מותנה בעבירה זו, ואולם, אף אם עשתה כן, הרי שהנאשם סירב להצעה ובחר להמשיך בניהול ההוכחות. זו כמובן זכותו, ואולם, הוא העמיד עצמו בסיכון להרשעה מלאה, או למצער, להרשעה חלקית, כפי שאכן קרה בסופו של יום. והרי ההיסטוריה משופעת בדוגמאות של נאשמים שבחרו לדחות הצעה לסגירת תיק בהסדר מותנה, או הצעה להסדר טיעון הכולל הרשעה בעבירה קלה וענישה מקלה, ובסופו של יום מצאו עצמם מורשעים, לאחר שמיעת ראיות, בעבירות חמורות יותר ועומדים בפני ענישה מכבידה. הכל ענין של ניהול סיכונים וסיכויים ועל הנאשם, אדם חכם ובוגר המיוצג על-ידי עורך-דין, לשאת בתוצאות בחירותיו.

בטיעוני ההגנה לעונש נרמז לחוסר תום לב מצד התביעה שלאחר ששמעה הערות בית המשפט לגבי סיכויי ההרשעה בעבירות האיומים והתקיפה הגורמת חבלה של ממש, ולאחר סירוב הנאשם לסגירת התיק בהסדר מותנה, התעקשה על הרשעה בכלל העבירות ולא תיקנה את כתב האישום כפי הצעת בית המשפט. אין בידי לקבל טענה זו, שכן זכותה של המאשימה להמשיך ולהחזיק בעמדה לפיה קיים סיכוי סביר להרשעה בכלל העבירות, ועובדה שבסופו של יום נקבע בהכרעת הדין ש"הרושם הכללי הוא שבסבירות גבוהה היתה אינטראקציה כלשהי בין הנאשם לבין אקדחו במהלך האירוע" (פיסקה 23 להכ"ד), כך שעמדתה לא היתה מופרכת או בלתי סבירה באופן קיצוני בנסיבות הענין. זאת ועוד, ב"כ הנאשם הפנה לסעיף 67' לחוק סדר הדין הפלילי, לפיו כאשר מוצע לנאשם הסדר מותנה והוא מסרב, התביעה מנועה מלטעון לעונש מאסר בפועל במסגרת התיק הפלילי שהגישה נגדו. עוד ביקש ללמוד מענין תמם הנ"ל, שם הסכימה המאשימה, במסגרת הליך הערעור, לבטל את הרשעתה של הנאשמת בדין. ואולם, גם כאן, עיון בפסק הדין מלמד שאין הנדון דומה לראיה. באותו מקרה דובר בנאשמת קשישה, ניצולת שואה, ללא עבר פלילי, אשר הועמדה לדין בגין עבירה של תקיפה סתם, לאחר ששכנה סבר שהיא עומדת מאחורי דו"ח חניה שקיבל. הוא עקר תמרוך חניה השייך לה, אשת השכן הגיעה לבית הנאשמת, התפתח ביניהן ויכוח קולני והנאשמת סטרה לה. בעקבות זאת, איימו השכן ובנו על הנאשמת שיפגעו בה, תוך שקיללו אותה נמרצות, מתוך כוונה להפחידה ולהקניטה.

באותו מקרה, הוכנו גם טיוטות כתבי אישום נגד השכן ובנו, אך נוכח אופי העבירות הוצע לנאשמת, לשכן ולבנו הסדר מותנה, אשר ימנע את הצורך בניהול הליך פלילי בעניינם. בעוד השכן והבן הסכימו, הנאשמת סירבה, כך שהוגש כתב אישום והתנהל הליך פלילי רק בעניינה.

כאמור, לאחר שהורשעה במיוחס לה והיא חויבה בחתימה על התחייבות, ערעורה לבית המשפט המחוזי התקבל, בהסכמת המאשימה, אותה מצא בית המשפט כ"מתיישבת עם תחושת הצדק". בקשת רשות ערעור שהגישה נדחתה, אך בית המשפט העליון מצא להעיר כי "ההחלטה על העמדת המבקשת לדין פלילי בנסיבות העניין, מוקשית בעיניי. זאת, בשים לב לנסיבות האירוע, ובהן סערת הרגשות בה היתה נתונה המבקשת בשל צעקות וגידופים שהושמעו כלפיה, עקירת תמרוך החניה שלה ונטילת הטלפון הנייד שלה בכוח על ידי השכן, כעולה מעדותו בבית משפט השלום... והיעדר נזק גופני שנגרם למתלוננת; כמו גם לנוכח נסיבותיה האישיות של המבקשת - קשישה ניצולת שואה, ללא עבר פלילי, אשר לא נשקפת ממנה סכנה כלשהי לביטחון הציבור".

בענייננו, המתלונן כלל לא הקניט את הנאשם, התגרה בו או תקף אותו עובר לתקיפתו על ידי הנאשם; לא עמדה על הפרק כל אפשרות להעמידו לדין פלילי, וממילא לא הוצע לו הסדר מותנה; ולנאשם הוצע (אם הוצע) הסדר מותנה בשלב מאוחר, בעת שמיעת הראיות, והנאשם, כאמור, סירב לכך.

13. נימוק נוסף התומך בדחיית הבקשה לביטול הרשעה הוא העובדה שהנאשם לא נוטל כל אחריות על מעשיו, מכחיש מכל וכל שביצע כל עבירה כלפי המתלונן וממילא אינו מגלה כל אמפתיה כלפיו (נהפוך הוא, הוא טוען שהמתלונן העליל עליו עלילת שווא). אכן, הודאה ונטילת אחריות אינם קריטריונים הכרחיים שבלעדיהם לא ניתן לנקוט בצעד של הימנעות מהרשעה, ואולם מדובר בקריטריונים מהותיים וחשובים שיש בהם כדי להצביע, בראש ובראשונה, על סיכויי שיקום וחזרה למוטב, שכן כיצד ניתן לדבר על שיקום ועל הכרה בפסול שבהתנהגות אם הנאשם עצמו לא מכיר בפגיעה שהסב, בבעייתיות שבהתנהגותו ואינו מגלה כלפיה, לכל הפחות, תחילה של נטילת אחריות.
14. לאור האמור לעיל, אני דוחה את בקשת ההגנה להורות על ביטול ההרשעה בדין.
15. הנאשם כבן 40, נעדר עבר פלילי מכל סוג ומין שהוא, לו זו הסתבכותו הראשונה והיחידה עם החוק, יציב תעסוקתית, חבריו העידו על אופיו הטוב. לפיכך, כאמור, לא אחמיר עמו מעבר לעתירת התביעה, אף שיתכן שראוי היה לשקול לעשות כן.
16. לאור האמור לעיל, אני גוזר על הנאשם את העונשים הבאים:
- א. 6 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים מהיום, שלא יעבור כל עבירת אלימות, לרבות איומים.
- ב. פיצוי למתלונן (עת/1) בסך ₪ 2,500 לתשלום עד ליום 1.1.25.
- זכות ערעור לבית המשפט המחוזי מרכז בתוך 45 יום.
- ניתן היום, י' חשוון תשפ"ה, 11 נובמבר 2024, בנוכחות ב"כ המאשימה, עו"ד מיה רייכמן, הנאשם ובא-כוחו.